25ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 6709 — 30 ՅՈՒՆՈՒԱՐ 1908 — ՉՈՐԵՔՇԱԲԹԻ — 9 ՄՈՒՀԱՐՐԷՄ 1326 — 12 Février 1908 — 25me année № 6709

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

10 ՓԱՐԱ — 10 PARAS

«ԱՐԵՒԵԼՔ»
ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՕՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՕԼԻՍ, ՂԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. ՊՕԼՍՈՑ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 80 Պ.ro.
» » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 45 »
ՊԱՏԱՒԱՌՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 105 »
» » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 60 »
ՕՏԱՐ ԵՐԿՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 25 Ֆրկ.
» » » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 30 »
ԹՂԹԱՏԱՐԻ ԵԱՒՔԸ ՄԵՐ ՎՐԱՅ

آروه آر
ارمنیجه یومی و سیاسی غزته
صاحب امتیازی قره کین بویاجیان
درعلیه غلطه

"ARÉVELK"
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur - Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Constantinople, Galata

ԸՆԵՐՈՒԱԾԻՆ ՆԻՒԹԵՐ

ԱՂՔԱՏՈՒԹԵԱՆ ՊԱՏՃԱՌՆԵՐԸ ԵՒ ԴԱՐՄԱՆԸ

Դժրախտ գիտուն մը, Տօքթ. Ատօլֆ Վէպէր փորձ մը ըրած է մեծ քաղաքներու աղքատ բնակչաց դժբախտութեան գլխաւոր պատճառները երեւան հանելու։ Գրած է թէ անդորրութենէ դուս չորս գլխաւոր պատճառներ կան ժողովրդոց աղքատանալուն։ Առաջինն է ալքոհոլականութիւնը. թէ գինովութիւնը ո՛ր ատիճան պատճառ եղած է աղքատութեան ընդհանրանալուն, կարելի չէ երեւակայել. գինովութիւնը կը կործանէ ընտանեկան կեանքը, կը նուազեցնէ վաստակը և այնպատճառ կ՚ունենայ ներքոյքը կը վատնէ և ընտանիքին ալ կը թշուառացնէ։ Մ. Նահանգաց մէջ 1897էն մինչեւ 1903, յաւուրց յանձնաժողովի մը ձեռամբ կատարուած քննութիւններէն հասած է թէ աղքատութեանց 25%ը գինովութեան հետեւանք է. և հանրային աղբատանոցներու մէջ ապաստանող աղքատներուն 50%ը գինովութեան պատճառ աղքատացողներ են։ Իտէոն զանազանին անհոգ ու անխնամ երեսի վրայ թողնելու սոփեսած անկարողներուն 45%ը աքսորելութեան հետեւանքով աղքատացած են, իսկ Համպուրկի մէջ աղքատներուն 50%ը գինովութեան պատճառաւ. միւնկէնի մէջ ալ գինովութեան հետեւանքով աղքատացողներուն թիւը 90% կ՚ելլէ։ Հաչիւ եղած է որ բոլոր գործադիր Գերմանիոյ մէջ. որուն ամբողջ բնակչաց թիւը 60 միլիոն է, տարեկան 2826 միլիոն մարք կը ծախսուի տգեղից ըմպելիի համար։ Պատճառաբերը կը գրէ թէ այս գումարին 1695 միլիոնը գործաւոր դասն է որ կը ծախսէ։ Համեմատութեան եղբերը ղպլի ընելու համար կը ցուցուի նաեւ թէ գործաւորաց ապահովագրութեան տարեկան ամբողջ վճարմանց գումարն է 488 միլիոն մարք և հանրային ժողովրդական վարժարաններու համար եղած տարեկան ծախքը հաղիւ կը հասնի 419 միլիոն մարքի։

Տօքթ. Վէպէր ժողովրդոց դժբախտութեան իրրեւ երկրորդ պատճառ կը ցուցնէ ժողովրդական հիւանդութիւնները։ Այս մասին նկատողութեան առնելիք գլխաւոր պայմանը հիւանդութիւն, թոքախտն դէմ մղելիք պայքարն է։ Գերմանիոյ առողջապահական վարչութեան պատասխանատուներէն կ՚ունենայ թէ Գերմանիոյ մէջ 100,000 հոգի կը մեռնի այդ հիւանդութենէն, և այս հիւանդութենէ վարակուածներու թիւն առջի տասնապատիկն է։ 15-60 տարեկան հասակին մէջ մեռնողներուն մէկ երրորդին մահուան պատճառը հիւծախտն է։ Ընդհանրապէս ծանօթ իրողութիւն մըն է թէ հիւծախտը գլխաւորաբար մեծ քաղաքներուն մէջ աւերներ կը գործէ։ Օրինակի համար 1903ին ամբողջ Գերմանիոյ մէջ իւրաքանչիւր 100,000 բնակչաց 186ը թոքախտէ մեռած են, այս հանմասութիւնը Պերլինի մէջ հասած է 206ի, Գէզլաւի մէջ՝ 304ի. Միւնխէնի մէջ՝ 254ի. Տէզդաուի մէջ՝ 215ի, Վիեննայի մէջ 334ի, և Բարիզի մէջ՝ 387ի։ Հետեւաբար հիւծախտը որ միչեւ վերջին ատենները «Վիեննական հիւանդութիւն» կը կոչուէր, ասկէ ետքը «Բարիզեան հիւանդութիւն» պիտի կոչուի։ Վէպէր կը պահանջէ որ առաջին անհետաձգելի քայլ մը ըլլայ գործադրել բազմաթիւ տնակներ շինել աղքատներուն համար։ Ներկայ ատեն մարդիկ ստիպուած են ապրիլ խոնաւ և խիտ բնակարաններու մէջ, ուր արեւ չի մտներ, ուր օդ չի շրջիր, ուր ամէն կողմէ ալ ախտածին միկրոպներ կը յարձակին մարդոց վրայ։ Ասոնց դէմ պատերազմ մղելու համար պէտք է որ ամէն ընտանիք ունենայ իր առանձին տնակը, ուր արեւ, լոյս և մաքուր օդ կրնայ մտնել։ Ասոնք ամէնքն ալ ծանօթ բաներ են, բայց ո՞վ կը հոգայ։ Ո՞վ կը մտածէ որ ամէն տարի հազարաւոր մարդիկ կը մեռնին միայն այն պատճառաւ որ չունին մաքուր օդ մը շնչելու։

Վէպէր կ՚ուզէ որ ամէն քաղաքի մէջ հիւանդանոցներ շինուին, որոնց մէջ հիւանդները ազատ և անվճար դարմանուին։ Ասոնց մէջ ալ կ՚ուզէ որ ամէն հիւանդ ունենայ իր առանձին սենեակը։ Ասոնք ամէնքն ալ ծանօթ բաներ են, բայց ո՞վ կը հոգայ։ Ո՞վ կը մտածէ որ ամէն տարի հազարաւոր մարդիկ կը մեռնին միայն այն պատճառաւ որ չունին հիւանդանոցներ, ուր կարենան ազատ և անվճար դարմանուիլ։

Վերջապէս Վէպէր կ՚ուզէ որ ամէն քաղաքի մէջ հիմնարկներ ըլլան, ուր աղքատ մարդիկ կարենան ազատ և անվճար ստանալ իրենց համար անհրաժեշտ կերակուրները։ Ասոնք ամէնքն ալ ծանօթ բաներ են, բայց ո՞վ կը հոգայ։ Ո՞վ կը մտածէ որ ամէն տարի հազարաւոր մարդիկ կը մեռնին միայն այն պատճառաւ որ չունին հիւանդանոցներ, ուր կարենան ազատ և անվճար դարմանուիլ։

Տօքթ. Վէպէր այսպիսի օգտակար մաքմիններու ընդհանրացման պէտքը չեղուելով, իր ուսումնասիրութիւնը կը վերջացնէ սա անհերքելի ճշմարտութեան յայտնութեամբ թէ՝ «Ով որ աղայ մը կը փրկէ մոլութենէն, ընտանիք մը աղատած կ՚ըլլայ»։

ԹԱՐԳՄԱՆ

ՀԱՅ ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹԻՒՆԸ

ՄԵԾԱՐԵՆՑԻ "ՆՈՐ ՏԱՂԵՐ,,Ը

Երբ մեր արդի բանաստեղծութեան մէջ այնքան ցանցառ են քերթողական հրաշարակութիւնները, երբ մեր ամէնէն կարող բանաստեղծները անգամ չեն մը ստիներու չրջանին մէջ հաղիւ երկու երեք հեղինակութիւններ պարգեւած են հայ բանաստեղծութեան, արդարեւ զարմանալի կը թուի որ Մեծարենց գրեթէ տարեան մը մէջ երկու հատորիկներ լոյս ընծայեց, «Միամանը» և «Նոր Տաղերը»։ Ամէնէն լաւատես և բարեացակամ տարազրութիւններով նոյն իսկ, ոտիկա քնարկան բան մը չի թուիր և հետեւութիւնս ներն ալ չեմ կարծեր որ նպաստաւոր լինան Մեծարենցի, քանի որ ուրիշ բան չկրնար յաջողութիւն բերել քան Մեծարենցի ինքնուրոյն ոճին ընդհանրացումը։ Ոչ ոք կրնայ ասկէ աւելի ճիշդը կեղծ զգացումներու ընդունելու յորդում մը կամ չպարտ ճառագայթները կը վկավէտին ալեհոկներուն վրայ ու կ՚ասկեզօծեն պալարները, մինչ քաղցրալուր կարկաչը կը խառնուի թռչուններուն մեղեդաւոր խմբերգներուն, վերջապէս վանք և հոգեպարար գաղափարական մը՝ որ ան կարծիր թռչուն ամբողջ հոգիով, ամբողջ երեւակայութիւնով և մարդկային ու քիչ մըն ալ amoureux սրտով, այս գեղածիծաղ և չնորհալի տեսիլներուն մէջ, փոխանակ աչքի մը կամ ղգացումի մը թեթեւ ու պատրանալից ներդաշնակութիւնովը և կամ իեթալ գեղեցկութեան մը աչառական հրապուրող երեւոյթներովը օրօրուելու։

«Նոր Տաղեր»ը նոյն հանգամանքներով կը ներկայանայ գրեթէ նոյն օրօրող և ներդաշնակ անելութիւնով՝ ինչպէս «Միամանը»։ արձակ բայց ո՛չ խոշոր և աղիկամի թռիչներ, ղգայուն բայց ո՛չ խորհրդաւոր։ Աչքի առջև տաւտանութիւններ՝ մշուշներու, խոհականներու, դալարներու, աչերու և կուրծքերու մէջ, ուր սիրող տարտամութիւնը, թախծութիւնը, մտերմութիւնը, տարփանքը և չնչիւնը և սիրոյ ատեան յուզմանքները այնքան անուշ կը նկարաւին, ու այնքան աղօտ գոյներով կը պատկերանան։

Այսպէս քաղցրիկ մտամփոփումներով, հնչական վերացումներով և գրաւեալ շեմով կը կարդանք իր «Վարդհան»ը, չեմ մը կողմէ արտադրուած ապրեալ մը տուող, նա քիչ մը կը խռովէ մեր հոգիները, թեթեւ փնթփնթանք մը կ՚առթէ, որ կը վարդագունանի սակայն ճաճանչներէն և հուրիներ ծփանքին մէջ չենդող պարերգով մը կը ցնծացրէն ազնիւ հմայք մը գեղեցկութեան, գեղող զգայականութեան։

«Ու կը փոթի ծովին հոգուդ մեղմավար,
Ես ալիք մը թեւը բացած կը վազէ,
Գրկել ափունքն հեռու ոսկի աւազէ։»

Բիչ շատ իր մէկ քանի քերթուածներ չարաճճիական հրապոյրէ կ՚ինան քանի մը խորհ բացատրութիւններով, ես այլաբանութիւններով ու այն գեղեցիկ տեղեաչարը կը կործանէ իր հմայքը, կարծես խմբերգին աղուհներգութեան և չքնաղ եղելէյ. Ներքան մէջ խորհ և անկեղծ ձայներ կը կռնչեն, կարծես յատակ առաւ մըն է, ասկի բիւրեղի նման փայլուն ու չողչողուն՝ եղերքի զմրսաձեղ ասպիէներուն մէջ. չէն քաղցրաձայն հոսող՝ որ մտոյն անցած մղեսի մը գլուխած կողիճով կը պղտորի, կը ժգգունի. դառն կրկնութիւնով մը. ինչպես. «Ջուրէն դարձին»ին մէջ.

«Շուրթներուն իր կէզ
Ես իր ճակատին՝
Ջովսքը ցրտին,
Ձակատն կրակ՝
Ջովսքը ցրտին,
Կարմիր սուիրի
Ջուրին ոսկեղորակ
Ցօղովը բերրի՝
Կուսիչ ձեռքերու....»

«Մառախուղ»ին մէջ. «Նուագողումին լսել սպի...» Աւելի վարը.

«Ու կը խայթէ իմ հոգիս պարան այս հոծ կապտին,
Ինչ պատմական լուսաթել՝ որուն փոխէ է կապտ հին»

Աւելի վարը.

«Ու մշուշը կը լայնայ, ու մշուշը կը լենայ
Արտերուն մէջ՝ ուր խորտուբ խոբձերն ինկան գերկ գերկ»

Եւ «Անդարձ»ին մէջ.

«Ուր ձեռքիս մէջ կը սուրար ձեռքիդ ջաղիկ մաշուկ.
Դարձին՝ ճամբան ոսոխ էր՝ տամուկ լայն ու լայն սենկայ»

Ասոնց մէջ, գեղեցիկ տարտամ և անմիամատ փոխաբերութիւններէն աւելի, տեսակ մը աններդաշնակութիւն կը թեւածէ, տեսակ մը անբացատրելի անհամակընթութիւն մը՝ որ խնդ բացատրութիւններէ և լոյս չի չարտասե պարբերութիւններէ կը ծնի, գան թէ ո՛չ գաղափարի կամ երեւակայական ոճաւորմի վհատութեան և բարձրութեան առիթ խանգնդերէ։

Մինչ աւելի հեռ «Սիրերգ»ը կը թերթրատ քաղցրահնչին լուսինի մը լուսերէն ու ճպուռէն, այնքան անուշ և այնքան յուզմանքով որ կը պարարտացնէ կարծես պտղերը կրքալիր և թախծոտ անուշահատութեամբ։

Մանաւանդ խաղաղ կանքէ մը վերի բարձրաքաղ սիրոյ հուրի մը բացարձակութիւն մեծարենցի սէրը, հրատարի կոյսի մը, անձանօթ հուրիի մը և կամ իեթալ կնոջականութեան ու պաշտելի հեւատանութեան հանդէպ, կը սիրէ անոր տարփանքով գրաւելիլ, սիրոյ տարտաղը կրնալ և ամպային օթեւանութեան մէջ ապրիլ օդին ու պարիկին հետ, բայց յետոյ արթնութեան։ Աչքլոկան քօթիւմ մը կը կրէր, զոր իր վրայ տեսած էի մեկնումի օրը։ Բայց ինչ վիճակի մէջ, Աստուած իմ։ Վերարկուն իր թեւին վրայ կը կրէր և ուղեւորութեան քաղքէթը՝ ձեռքին մէջ։ Ռուլթապիլ փսթաց ըսել.

—Պարոն նախագահ, ներողութիւն կը խնդրեմ. անդրաքանտեան չգիենալը յոգնեցուց ունեցաւ։ Ամերիկայէն կուգաս։ Փոլկ Ռուլթապիլն եմ...

Ամէն օր տեսալ քաջքալիր խոնդալ։ Ամէն մարդ գոհութեամբ կը դիտէր այդ տառակին ժամանակը։ Բոլորն ալ կը զգային թէ իրենց խղճին վրայէն անգին բեռ մը վերցած էր։ Շուտով առնել սկսած էին ունկնդիրները։ Մանաւանդ կը հաւատային թէ ճշմարտութիւնն էր որ իր հետ կը բերէր ան, հրապարակաւ յայտնելու համար... Բայց նախադասը դարձած երեւոյթով մը կը յարէր.

—Ա՜հ, դո՞ւք էք Փոլկ Ռուլթապիլ. լա՛ւ ձեզի պիտի սպրեցնեմ արդարութեան վրայ խնդալը։ Սպասելով որ դատարանը զբաղի ձեր պարագայով, մինչեւ այն ատեն ձերբակալուած կը մնաք իմ դատական ազատ իրաւասութեամբս։

—Բայց, պարոն նախագահ, իմ ու դատս ալ ատ է, պատասխանեց Ռուլթապիլ. ինչ եմ արդարութեան տրամադրութեան տակ դնելու դիս։ Եթէ երբեք իմ մտաքս ազմուկ պատճառած է քիչ մը, ներողութիւն կը խնդրեմ Աստուածէն... Պարոն նախագահ, հաւատացէ՛ք որ ա՛յ օր ինձի չտուի արդարութիւնը չի յարգեր... բայց ներս մտայ այնպէս ինչպէս որ կրնայի...

Ու Ռուլթապիլ սկսաւ խնդալ։

—Տարի՛ք զանի, հրամայեց նախագահը։

Բայց Պ. Հանրի Ռոպէր միջամտեց։ Նախ Ռուլթապիլը արդարացուց, լաւագոյն ղգացումներով ազգուրած քայց տեսաւ զանի և նախագահին հակառակ թէ չէր կարելի չլսել յայտարարութիւնը այնպիսի վկայի մը, որ կրնար դղեակին մէջ անցուցած երկրնքի մը մէջ, գանէ չվայելելով սրտոտ մը կամ վերջալոյսի մը վարդանոյշ փղձգանութիւնը որ կեզգայ չդադրիլ. այսպէս վերնագիրներու տարտամութիւնը չէն կրցած փարատել տալներուն մէջ գտնուած հագնեղ չարքերը, խնդուած քաղաքներու, չատագով խմբուած բառերը ու տատիկները, այսպէս որ մօրմօքեցուցիչ կ՚ըլլայ այդան տարողութիւն մը զգացումներու և գոյներու մէջ։ Մեծարենց տեղ տեղ իր ըզգացումներուն ովկիանին մէջ ընկղմզգ անտես ու աննշմարելի հագի մըն է, ազդեցութիւն չանեցող ալիք մը որ չրջան կ՚ընէ մակերեսին վրայ, կամ նաւաբեկեալ մը որ իր տեսած ահռելի տեսարանին նաղդեցիկ ու խուժդուժ պատկերներուն ու պարզուած նախերերին տպաւորութիւնները չկրնար ամփոփել, այնքան օրհասական և արտասթիք վայրկեաններէ հաղորդելէ վերջ։ Աւելի վրձին մըն է, անընդմատ իր գոյնզգոյն երանգապնակին մէջ, դժուարին ընտրութեան կամ անյագ թոյրի ու գոյնի արտաբերութեան մէջ. և կամ անցորդ մը՝ որ պուրակին ու բուրաստանին չգեղուածքներուն հրապուրուած՝ ամէն յոգորքէն և անգիտակ կը վայելէ ու կ՚ըմբռնէնէ գանձերը։

Երբեմն ալ կը հանդիպինք չատ մը խրթին բառերու, անգործածելի, և բոլորովին անգործածելի տասնաւոր բանաստեղծութիւններու մէջ, մանաւանդ որ ա՛չ աղուոր կը հնչեն ա՛չ ալ ներդաշնակութեան կը նպաստեն, միթէ՞ տեղ բառերուն գտնուած բառեր և քմահնին բարդութիւններ են որ կը հրամցուին անփափկանաչէն. «Այծնոքան, քամբոյ, յակուրդ, ցրուան, ասկինարբեա, չոգալ, արեւաթաց, չարանճար, չարբոյթ, ծիծամարդեր, Թուխալ, մեղեդիքով.» Նաեւ զարմանալի է որ դեռ «ձերք» գործածութենէ բոլորովին ինկած ու ճաղատ բացատրութիւնը կը տեսնուի չատ յաճախ։

«Այգպային»ին մէջ չատ մը նախադասութիւններ բոլորովին ատկախ մնացած են, չատ մը նկարներ ամբողջ չեն և ատնորոշութիւնը կը տերէ սկիզբէն մինչեւ վերջ։ Չկան գրաւիչ խորհրդապատուհաններ մը կամ մեղմնոյշ բնապատկերներ հոգեգրաւ խայտանքներ ու ցնծագոյն տգեղութիւնները՝ վսեմ խորհուրդներով պարփակուած։ Նոյնն ալ տեղ տեղ չատ մը բացատրութիւններ սպրած են վարդ բացատրութիւններ ալ անգործածելի ձեւերով։ Ինչպէս. «Մշուշը անգամ լաթեր կը փակ», «չարբ չարերան», «խմբերգը արծաթի», «խմբերգը կ՚անգրեակ», և ուրիշ քերթուածներու մէջ, «ձնձղուկներուն կը կարկաչէ հոն խմբերգ», «գարնան հիւղը» և «հովիկը կը պղպջայ...»։

Մեծարենց «Մբաթ»ին մէջ չատ աւելի բարձր գաղափարականի մը, մարդկային տատակարծրոնգ տենչանքի մը կը ձգտի, կարծես կեանքը չատ աւելի մեծ ու ճոխ բան մը կրնայ ըլլալ քան որ կը թուի մեզ, կը խանգաղատի վայելքի ու տարփանքի գերկերուն մէջ, համբոյրներու և աղջկազբեւումներու պագչոտ ու աղապատանքոտ գգալանքներուն մէջ, օրովհետեւ այն որ կը զգայ՝ կ՚ապրի։ Սակայն հեղհետ մարող կեակի մը մոխրները կը սկսի նկատել, յանատանութեան և վաճառականութեան մանգղուն չոդալը կը տեսնէ, կը տարտայ, կ՚ահաբեկի, կ՚ուզէ քամել ծծել հեչատնքը, չբռնանք չբռնելի վերջին խանդը ըմպել, սիրոյ և աւիւնի գեւտիին մրուրը տակէն չմեղմացներ դառնութիւնը, որ ճաղպի, կը վերջանայ... գեւտիը... յետոյ մրուրը... վարկեանի մը հեչատնք միայն. տեսակ ե՛րազի մը պէս կ՚անհետանայ ամէն բան, ագատեիլ դալուկը կը պատի սրտերը, դառնութիւնը կ՚ազդէ հոգիները, ու բանատեղծը կ՚երգէ յետմանքան չեչատնքով, տեսեր եղելէյներով. իր զգայուն սրտին կրած պատրանքը չկրնար մտանալ, իրականութիւնը կը տեսնէ արտասքին, ու կ՚ըսէ...

«Շերթուածքներս վերջին պուտին են ծարաւ,
Ու ես գարնան հիւղին տարիսու չուքն տակ
Կը մտոհզեմ երկուս՝ բաժանն իմ բերնիս.
Դիրտ մը կայ հոն, զոր հեք հոգիս գժուարաւ
Ու գառնութեամբ կ՚ըմպէ մինչեւ իր յատակն.
Հիւղին կոյսն է՝ որ մեծնալն իմ սրտիս
Կը տեսնի հեծկլտալով մը գիշեր...»

«Կը հեծեծէ, ու չի՛ գիտեր թէ քարին
Գառնութի՛րտ ալ ինկաւ ցոյգուն մէջ խորին»

«Իրիկուն»ը և «Հովը չատ հեչատալի են և քնքոյշ, ղգացումները նուրբ և հը-

ԿԱՍՔՕՆ ԼԸՌՈՒ

ԼՒԱՐԵՐՒ ՄԸ ՏԱՐՕՐԻՆԱԿ ԱՐԿԱԾՆԵՐԸ

ԴԷ ՍԵՆԵ՛ԿԻՆ ՏՌԱՄԸ

ԻԲ.

ԺՕԶԷՖ ՌՈՒԼԹԱՊԻԼԻ ԿԸ ՍՊԱՍԷՆ ԱՆՀԱՄԲԵՐՈՒԹԵԱՄԲ

— Հարկ չեմ տեսներ այս գործերուն մէջ խառնելու հայր Մաթիէօն, ըսաւ Ֆրէտերիք Լարան։ Այդ կէտը հաղորդեցի Գ. ը Մարքէի, բայց կ՚երեւայ թէ պատճառներ ապառնական խօսքերը ակներեւօրէն պղտորած են հարցքննիչ դատաւորին միտքը։ Ի՛ հարկին՝ Օր. Սթանկէրօնի ապահովութեան փոխը և անառապահին ապահովութիւնը կր ներկայացնեն միեւնոյն դատական գործը։ Պատասխ գաւրիին մէջէն խոյս տուող Օր. Սթանկէրօնի ապահովին վրայ հրազէն պարպելով կարծած են վիրաւորել ու սպաննել զանի. ճշմարտութիւնը սա է որ դղեակին ազ Թեւին ետեւ անհետացած ատեն մարդուն տոքը սառած է։ Հոն մարդապանը անառապահին հանդիպած ըլլալու

ԿԱՍՔՕՆ ԼԸՌՈՒ

ԼՒԱՐԵՐՒ ՄԸ ՏԱՐՕՐԻՆԱԿ ԱՐԿԱԾՆԵՐԸ

ԴԷ ՍԵՆԵ՛ԿԻՆ ՏՌԱՄԸ

ԻԲ.

ԺՕԶԷՖ ՌՈՒԼԹԱՊԻԼԻ ԿԸ ՍՊԱՍԷՆ ԱՆՀԱՄԲԵՐՈՒԹԵԱՄԲ

— Հարկ չեմ տեսներ այս գործերուն մէջ խառնելու հայր Մաթիէօն, ըսաւ Ֆրէտերիք Լարան։ Այդ կէտը հաղորդեցի Գ. ը Մարքէի, բայց կ՚երեւայ թէ պատճառներ ապառնական խօսքերը ակներեւօրէն պղտորած են հարցքննիչ դատաւորին միտքը։ Ի՛ հարկին՝ Օր. Սթանկէրօնի ապահովութեան փոխը և անառապահին ապահովութիւնը կր ներկայացնեն միեւնոյն դատական գործը։ Պատասխ գաւրիին մէջէն խոյս տուող Օր. Սթանկէրօնի ապահովին վրայ հրազէն պարպելով կարծած են վիրաւորել ու սպաննել զանի. ճշմարտութիւնը սա է որ դղեակին ազ Թեւին ետեւ անհետացած ատեն մարդուն տոքը սառած է։ Հոն մարդապանը անառապահին հանդիպած ըլլալու

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԻ ՇՈՒՐՋ

Ամերիկահայ ուսանողներ

Ամերիկայի մեծ համալսարանների մեջ կան շատ հայ ուսանողներ, որոնք իրենց ուսման միջոցները ինքնաշխատությամբ են ձեռք բերում։ Ամերիկայի ուսանողական կյանքը շատ հետաքրքրական է։ Ամերիկացի ուսանողները ամառվա արձակուրդի ժամանակ աշխատում են, որպեսզի ձմռան ուսման միջոցներ ձեռք բերեն։ Ամառվա արձակուրդի ժամանակ ուսանողները ճանապարհորդում են, ինչպես նաև աշխատում։ Ամերիկայի ուսանողները ամառվա արձակուրդի ժամանակ

ՀՈՒՆՎԱՐԻ 1
ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԹԵՐԹԻ ՀԻՄՆԱԴՐՈՒԹԻՒՆ
Ծաւալուր ՀԱՅԱՍՏԱՆ

ՊՈՍԵՀ

Վկայասուտը

ՊԱՏՄԱԿԱՆ ԲԱՆ ՄԸ ԱՒԱՆ
ԹՒՔ ՊՇՆԱԿԻՐԱԿԻՆ
ԻՒ ԳՏՆԵՒ
ԽՈՒՍԱՓՈՒԼ ԱՂԱՒՆԻ ՀԱՒ
25 23

ՀՈՒՆՎԱՐԻ 1-ԻՆ ԿԱՐԴԱՑՎԱԾ ՀԱՆՐԱՀԱՒԱՔԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Ըստ 1897 թուականի Յունուարի 1-ին կատարուած հանրահաւաքագրութեան, Կայսրութեան մէջ կար 125,640,021 բնակիչ, որոնցմէ 62,820,128 արական եւ 62,819,893 էգ։ Ամենամեծ թիւը կը կազմէին Ռուսերը՝ 55,667,419 հոգի։ Ապա կու գային Լեհերը՝ 7,931,359 հոգի, Գերմանացիները՝ 4,792,280 հոգի, Լիտուանացիները՝ 1,591,237 հոգի, Լեթթերը՝ 1,435,350 հոգի, Էսթոնները՝ 958,897 հոգի, Ֆինլանդացիները՝ 2,552,920 հոգի, Հրեաները՝ 5,215,805 հոգի, Կովկասեան ցեղերը՝ 9,248,226 հոգի, Թաթարները՝ 4,083,832 հոգի, Սարթեները՝ 1,248,182 հոգի, Ռումինացիները՝ 1,007,324 հոգի, Գերմանացի գաղթականները՝ 1,790,489 հոգի, Հայերը՝ 1,369,199 հոգի, Յոյները՝ 1,179,094 հոգի, Ասորիները՝ 1,117,191 հոգի, Պարսիկները՝ 959,707 հոգի, Չինացիները՝ 233,742 հոգի, Ճապոնացիները՝ 155,901 հոգի, Ամերիկացիները՝ 142,605 հոգի, Անգլիացիները՝ 139,871 հոգի, Ֆրանսացիները՝ 116,419 հոգի, Գաղղիացիները՝ 19,562 հոգի, Իտալացիները՝ 18,168 հոգի, Գաղղիացի գաղթականները՝ 14,891 հոգի, Պարսկական հպատակները՝ 11,360 հոգի, Ամերիկացի գաղթականները՝ 10,247 հոգի, Ֆրանսացի գաղթականները՝ 9,124 հոգի, Իտալացի գաղթականները՝ 8,135 հոգի, Անգլիացի գաղթականները՝ 7,218 հոգի, Ասորի գաղթականները՝ 6,317 հոգի, Յոյն գաղթականները՝ 5,406 հոգի, Ռումին գաղթականները՝ 4,493 հոգի, Չինացի գաղթականները՝ 3,580 հոգի, Ճապոնացի գաղթականները՝ 2,667 հոգի, Պարսիկ գաղթականները՝ 1,754 հոգի, Հրեայ գաղթականները՝ 841 հոգի։

ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՈՒ ԱՌԱՋԻՆ ՀԱՆՐԱՀԱՒԱՔԱԳՐՈՒԹԻՒՆԸ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՊԱՏՄ

ՎԵՊ ԲՆ ԱՆՑՅԱԼ

ԲՐԻՀՈՐ ՊԱՆՈ

ՈՐ ԱԼ ԱՆՑՅԱԼԸ

Ա.

Ինչպես ծանոթ է ընթերցողներին, Բիձը Ծրօսթ Ֆրանսիայի հիւսիսային մասում գտնուող մի գիւղաքաղաք է, որ ունի մօտ 3000 բնակիչ։ Ֆրանսիացիք սովորութիւն ունին իրանց ամառնային արձակուրդը անցկացնելու ծովեզերեայ գիւղերում կամ քաղաքներում, ուր ծովի ալիքները ամառ ատեն աւելի հանդարտ են լինում։ Բիձ գիւղաքաղաքն էլ ամառ ատեն ամենայն կողմերից ամառանոցներ ունեցող մարդկանցով լցուած է լինում։ Ամառանոցներ ունեցողների մէջ կան նաեւ հարուստ հայեր, որոնք ամառ ատեն ընտանիքներով գալիս են Բիձ։

—Ուրեմն ասելիքդ ինչ է, Ալէքսանդր, ասաց Ռուբէն Ալէքսանդրեանին, որ ամառանոցի պատշգամբում նստած՝ ծխում էր իր ծխամորճը։ Ասելիքդ ինչ որ է, ես տեսնում եմ, որ դու ինձ հետ խօսելու ես ուզում։

—Ես ուզում եմ քեզ հետ մի քանի խօսք խորհրդակցել, պատասխանեց Ալէքսանդր Ռուբէնին։ Ես ուզում եմ իմանալ, թէ ինչ կարծիքի ես դու այն մասին, որ ես ուզում եմ ամուսնանալ։

—Ա՜հ, ուրեմն դու ուզում ես ամուսնանալ, ասաց Ռուբէն ծիծաղելով։ Ես կարծում էի, որ դու ուզում ես ինձ հետ ձկնորսութեան գնալ։

—Ձկնորսութեան ես յետոյ կը գնանք, պատասխանեց Ալէքսանդր։ Նախ եւ առաջ ես ուզում եմ քեզ հարցնել, թէ ինչ կարծիքի ես դու այն աղջկայ մասին, որի հետ ես ուզում եմ ամուսնանալ։

—Ես ոչ մի կարծիք չունիմ, պատասխանեց Ռուբէն։ Ես ոչ մի անգամ չեմ տեսել այդ աղջկան, եւ ոչ էլ գիտեմ, թէ ինչ է նրա անունը։

—Ես ուզում եմ ամուսնանալ Մարիամ Ալէքսանդրեանի հետ, որ Պարսկաստանի Ջուղա քաղաքից է, ասաց Ալէքսանդր։ Ես ուզում եմ իմանալ, թէ ինչ կարծիքի ես դու նրա մասին